

Още дни и седмици отминаха за героите ни в Уест Порт.

А с напредването на есента, разбира се, се задълбочиха и някои въпроси. Като например каква точно беше крайната цел на злият и обсебен от идеята за интригите и манипулациите магьосник Клод? И защо след едва ли не доброволното му разкритие и финалния му ход покрай отвлечането на Джейкб и Вивика Годхънт, той не се бе насочил веднага към дълго планирания *резултат*?

Имаше още нещо, което онези, отдадените на случая, не знаеха. Или още много неща.

За да се опитат съвместно да анализират обстоятелствата, доста от тях не бяха спирали почти всеки ден да се събират на едно конкретно и тясно обвързано с деянията на Клод място, което се явяваше и единственото място, за което всички те можеха да бъдат сигурни, че той е посещавал след освобождаването си от ледения свръхестествен затвор на Антарктида. Вероятно няма да е изненада, че сред тези хора нямаше някой, с когото вече да не сме запознати - това бяха официално заелите се и дори потърпевши от случая агенти на ФБР Амбър и Матео, понастоящем живеещите в тази къща Трой, Селесте и Кейлъб, а също и главите на семейство Годхънт, Георги и Аврил, които заедно със снаха си също вече бяха освободени успешно от гореспоменатия затвор.

За да бъдем напълно точни, единия от тях - Кейлъб - невинаги беше пълноценна част от събиранията, като например в същата онази утрин, към която ще се насочим сега - и в която Уест Порт всъщност посрещна първия сняг за този сезон.

- Много съжалявам, че отново ми се налага да тръгвам! - изрече с неприкрито недоволство от ситуацията тийнейджърът.

- За пореден път, миличък... - баба му Аврил не се поколеба да се изправи от канапето, на което седеше, да отиде да го помилва по едната буза и да му се усмихне леко.- Не трябва да се изненадваш на никого, че ти се налага да отиваш на училище!

- Чувствам се така, сякаш предавам баба Вивика и дядо Джейкб... и всички други, които по един или друг начин са били или ще бъдат засегнати от злодеянията на онзи гадняр!

- А може би именно в училището и в компанията на приятелите ти там ще успеете някак да достигнете до някакъв прогрес - както се получи предишния път, макар и тогава ти да беше затворен насилствено тук - каза Георги и също се изправи, за да отиде на жена си. - Отивай, не му мисли. Ние ще продължим нашият разговор.

Кейлъб кимна. Изгледа с лека, опитваща се да е обнадеждена, усмивка своите роднини, после се извърна към входа и излезе през нея, опитвайки се да я затвори преди в къщата да е нахлул твърде много сняг от засилващата се виелица.

Щом той затвори вратата, Аврил въздъхна. Със съпруга ѝ се извърнаха обратно към все още седящите по канапетата други две двойки и, почти със сълзи на очите, матриарха на семейство Годхънт си позволи да прояви мимолетен момент на слабост:

- А сега трябва да бъдем наистина много съсредоточени в борбата си да открием детенцето ми и съпругата му...

Всички останали, които повече от добре разбира майчините й трепети, я изгледаха със съчувствие - не че и те самите не се чувстваха по подобен начин. Аврил и Георги седнаха отново на единия диван и тогава Амбър прокара ръка по гърба на своята майка.

- Моля те, дръж се...

Аврил я погледна в очите и дори й се усмихна леко. Помилва и нея по бузата.

- Държа се, милата ми. Достатъчно силна съм. Но ситуацията... става все по-безумна. Не само, защото вече няколко седмици не знаем къде са брат ти и жена му, а и защото дори и причината за тяхното изчезване - Клод - не се е завърнал, за да възтържествува над нас по какъвто и да е начин.

- Това само още повече ме навежда на мисълта, че може мама и татко да са знаели в какво се забъркват, идвайки тук - обади се тихо Трой, който в момента държеше в ръката си малкото стъклено топче с металното древноегипетско око на него. Гледа го няколко мига, след което изведнъж погледът му се изцъкли. - О...

Останалите забелязаха реакцията му. Загледаха се в него с трепет и лека надежда.

- Какво има? - попита Матео.

Трой остана мълчалив в няколко секунди. Мигове, в които бе притворил леко очи, вторачен в предмета.

- Улових нещо... Съвсем ненадейно, когато съзнанието ми за миг реши да се загледа не толкова в самият символ... колкото в отражението, което особеният метал, на който е изобразено то... Сякаш... сякаш... видях...

Започна да примигва. Изглеждаше объркан, асимилиращ видяното, но и някак уверен.

- Какво си видял? - попита го ненадейно Амбър, която, също като останалите, нямаше търпение да разбере отговора.

Трой изведнъж откъсна погледа си от този на останалите. В тези негови очи се появи проблясък.

- За да разберете ще трябва първо да се отбием през големия зоопарк на Уест Порт.

Кейлъб, въпреки засиления трафик заради снежната буря, успя да стигне до гимназията "Стенли Харисън" навреме - няколко минути преди първият час.

Щом паркира своята кола на едната от обозначените зони, които понастоящем бяха почти пълни заради атмосферните условия, младият мъж излезе от нея и замислен тръгна по най-близката алея с дървета, отвеждаща към входа. Загледан в една точка, той изглеждаше също толкова вгълбен в случая с изчезването на родителите си и изобщо с всичко случващо се около злокобния план на Клод, колкото беше и преди да напусне дома си. Тази отнесеност го подтикваше да върви напред доста бавно и без голяма тревога, че с

това си темпо можеше все пак да закъснее за часа - което не можеше да се каже за друга една негова почти закъсняла за училище съученичка.

Тъкмо по същото време тя премина отстрани на него по същата алея, забързана, с което нямаше как да не привлече периферното зрение на мъжа. Почти паралелно с това към нея го привлече и личният трепет, който Кейлъб изпитваше към нея от известно време- тази млада дама беше Хедър.

Двамата изведнъж се забелязаха един друг и си се усмихнаха. Младежът за първи път се усети откъснат от другите си мисли, поради което и крачката му се забърза, когато той отиде към нея и я загледа с широка усмивка и с възклицанието:

- Здравей!

Тя също му се усмихна и от своя страна забави крачката си.

- Здравсти! - поздрави го, сияеща.

Той присви леко една вежда, а усмивката му от едната страна се измени някак особено.

- Изглеждаш доста радостна.

Тя си пое дълбоко от студения, но свеж въздух, и кимна.

- Така е. Няма конкретна причина. Но зимата, в този ѝ вид дори когато на практика още е есен, е любимия ми сезон. Все по-рядко срещаме толкова много сняг в наши дни.

Огледа се в захлас. Макар и вече почти да бе спрял да вали, белотата, който снегът бе оставил навсякъде наоколо в нощните часове и най-ранните такива от новия ден, бе магична и дебела почти един метър.

Не съвсем прекрасна новина за почистващия персонал на училището, който в момента впрягаше цялата си енергия, за да бъде дворът на училището достъпен за всички ученици и учители. Но пък доста прекрасно отразяваща се новина на тази тъй сияйна млада дама, която, в момент като този нямаше как да не заплени Кейлъб със своята хубост, идеално съчетаваща се с нежната зимна атмосфера сред есента наоколо.

Кейлъб беше замаян от нейната красота. Но нещо друго в конкретно тази студена, снежна обстановка, изначало го казваше да си спомня за... нещо друго... Нещо, което и сега го подтикна да въздъхне и да погледне леко надолу.

- Съжалявам... - изрече тогава Хедър и направи още една крачка към него. - Може би изказването ми колко съм радостна дойде като малко безчувствено като се има предвид какво изживяваш ти напоследък...

Позволи си да положи ръката си на рамото му. Той я погледна с признателност и кимна. Знаеше, че тя говореше за случващото се заради злите намерения на Клод, което нямаше как веднага да не се завърне отново в съзнанието му. Въпреки което Кейлъб сметна за редно да уточни:

- Не, не си безчувствена. Не мисля, че прекрасен човек като теб, поне доколкото съм те опознал от началото на годината до сега, може да бъде безчувствен - позволи си на свой ред на сложи ръка на нейното рамо. - Но... да гледам теб, една тъй неотразима хубавица, наред снеговете... ми донесе някои други, по-стари спомени... Е, не много по-стари, де... А от началото на лятото.

- О, бях чувала за този случай. Имали сте вълнуващо приключение.

- Да, но... ако трябва да съм честен, за мен то беше вълнуващо не само заради цялата си мащабност, която пряко засягаше и мен и моето семейство... а и заради още нещо... - гледа я известно време мълчаливо, колебаейки се дали да ѝ сподели тези съкровени свои мисли и чувства, а накрая реши, че нямаше за какво толкова да се колебае.- Става въпрос за... друго едно момиче... И за да съм по-точен - за единственото момиче, с което някога съм споделял нещо... специално... И за първи път я срещнах наред място с *много сняг*.

- О... разбирам... - отвърна тихо Хедър и се отдръпна леко. - Но не знаех, че си имаш приятелка.

- Уви... вече не - въздъхна Кейлъб и поклати глава. - Тя... си тръгна.

- Съжалявам.

Младият мъж я погледна в очите и кимна. Каза:

- Благодаря. Няма да крия, че на моменти все още ми е криво като се сетя за нея, особено когато нещо, като целия този сняг наоколо и магнетичният поглед на някоя красавица като теб, ми напомни за онова, което имахме. Но също така не мисля да се отклонявам от насоката, която реших да приема в личния си живот напоследък. Нейното решение си беше нейно решение. А в последните седмици моето решение е... да продължа напред... с надеждата, че ще открия някоя също толкова подходяща за мен, колкото беше тя.

Не бе планирал този неволен намек - нито пък бе планирал проблясъкът в погледа му докато гледаше прехласнато към момичето пред себе си, да подсили нещата. Но бързо усети, че намекът му колкото я смути, толкова и я накара да се изчерви и да се подсмихне леко.

- Аз... съжалявам... Не исках да кажа...

Тя поклати глава и усмивката ѝ се уголеми. Извърна се на другата страна, погледна го през рамо и без да откликва, нито пък да не откликва на намека му, каза:

- Време е да отиваме в час. Закъсняваме вече.

Кейлъб, който сякаш се почувства дори още по-луд по нея при това нейно действие, кимна. Кимна и пристъпи зад нея, завладян от привличането си към това момиче, но и от усещането, че му се искаше да го кара по бавно с нея, за да не изглежда, че я притиска.

Имаше обаче и друг един нюанс в чувствата на момчето докато той вървеше със своята съученичка към входа на гимназията - и, колкото и Кейлъб да се опитваше да подтиска този нюанс, за да може да продължи напред... то бе твърде натрапчиво на моменти.

Чувството за вина към онова, другото момиче, което неотдавна бе разтърсило света му.

Въпреки смесените усещания, обгърнали душата му (и все така неприятно допълнени от другите такива около случая с родителите му и Клод), Кейлъб си позволи близост с Хедър - макар и само чрез думи - по време на пътя им до кабинета, в който щеше да се проведе първият им час.

Самият предмет - математика - разбира се, не беше сред онези, които правеха учениците най-щастливи. Само малко по-късно двамата от тях си тръгнаха от него със слаби оценки, а други някои със средна. Дори няколкото шестици по време на изненадващият тест с автоматични резултати не успя да приповдигне всеобщото настроение сред класа, въпреки което в последвалото междучасие повечето се постараха да се върнат към предишната си рутина.

Сред тях бе и Дайами, който реши да се възползва от все пак приятната новина, че единият от учителите им щеше да отсъства, за да отскочи до тренировъчната зала към гимназията, за да прекара поне половин час на фитнес уредите, на които обичаше от време-навреме да ходи за повишаване на тонуса. Именно по единия от инак тихите коридорите по него обаче младежът ненадейно чу един силен момичешки вик, който го накара да се спре на мястото си.

- Не мога да повярвам! Както винаги всичко е на път да се провали!

С бавни крачки младежът отиде до близкия ъгъл, иззад който се чуваше този познат глас. Не се показва веднага, а просто надзърна, като за да види там, в другия коридор, две от съученичките си. Едната - онази, която бе повишила гласа си - беше Ванеса, а другата - най-добрата ѝ приятелка Джени.

- Все ще намерим трима човека, които да ни помогнат... - втората очевидно се беше заела да успокои първата.

- Дали? - запита се видимо разнервираната Ванеса. - Коледа приближава, а ние още дори не сме започнали подготовката за ежегодното училищно парти. Миналата година по това време вече бях подбрала екипа, който да ми помага, а сега в последния момент близнаците Роудман заминават със семейството си и отпадат от групата. И то след като

преди малко и Трина ми съобщи, че няма да има време да участва. Кой би се навил на нещо толкова отговорно в последния момент?

- Е... все още не е последния момент - отбеляза Джени като я потупа по рамото и бързо тръгна нанякъде. - Още сега отивам да намеря Савана, за да се заемем със задачата!

Ванеса изгледа приятелката си с известна признателност, но веднъж щом другото момиче не беше наблизко, тя въздъхна и унило пристъпи към вратата в дъното на коридора, насочвайки се към кабинета, който по традиция директорите на гимназията й отдаваха всяка година, за да може в него да оформи всички детайли около въпросното коледно тържество. По пътя за натам се размина с някои други познати и непознати лица от училището, но това лице, което най-много привлече вниманието ѝ, бе Дайами, който най-накрая се реши да излезе от прикритието си зад ъгъла и да я погледне с усмивка.

- Аз се записвам!

Ванеса го изгледа ококорена.

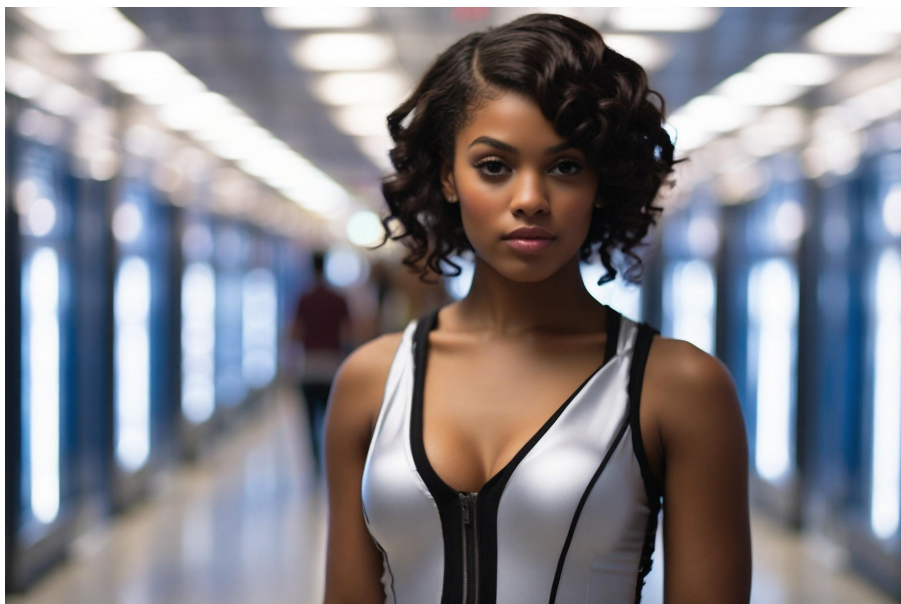
- Дайами... ти... какво...

- Съжалявам, неволно подслушах разговора ви с Джени... или може би не беше съвсем неволно, де... - младежът, все така подсмихнат, прехапа устни. - Но съм навит да ви помогна за партито!

- О, Дайами... Благодаря ти, но... сигурен ли си, че знаеш в какво се забъркваш? - да първи път в последните няколко минути Ванеса си позволи да се подсмихне. - Организацията на подобно събитие е доста отговорна. Не е изключено почти всеки ден да те карам да ходим до мола да избираме коледни играчки, покривки, подаръци, изкуствен сняг и... какво ли още не коледно! Да не говорим за бюрократичната част - все пак от гимназията са ми отпуснали конкретен бюджет, който не бива да надхвърлям.

- Готов съм да поема този риск - отвърна със завидно според Ванеса приповдигнато настроение младежът. - Ще ми е приятно да бъдем заедно.

Неговото настроение всъщност се оказа заразително, защото и тийнейджърката, въпреки че все още бе изправена пред отговорната задача да си потърси още хора, се почувства по-добре. Изглежда го ведро, но и с една закалчиво присвита вежда.

- Е... в такъв случай, смелчаго... щом си готов на тази огромна саможертва, още сега ще те завлека да изберем елха!

- Речено-сторено! - отвърна младият индианец, а усмивката му стана дори още по-широка.

Той и Ванеса се обърнаха на другата страна и тръгнаха надолу по коридора.